

Ég ferðast talsvert um, tek ljósmyndir og kannski frumskissur, sem ég síðan fullvinn heima. Ljósmyndirnar nota ég til að gefa mér innblástur, til að minna á viðfangsefnið — þó konan mín segi nú reyndar að ég noti þær aldrei þegar ég fer að mála. — En úti í náttúrunni vinn ég ekki, mér finnst veðurfarir hérna ekki leyfa það, svei mér þá. Það er alltof kalt, menn gera sér sjálfsagt ekki í hugarlund hvað þessir gömlu meistara lögðu á sig til að vinna að list sinni hérna áður fyrr.

En landslagið hérna er einstakt, og þetta tæra loft. Ég gæti aldrei búið annars staðar held ég, það væri lítið gaman að búa í landi þar sem engin væri Landsveitin og enginn Hornafjörðurinn. Enda leggja menn ýmislegt á sig til að búa hér, menn þreyja jafnvel vinstri stjórnir og hvers kyns óáran bara fyrir þetta land.

En áður en við skiljum við landslagið og ljósmyndirnar: Ég nota aldrei myndvörpu við málunina, mér líkar ekki við það verkfæri. Sumir kunna að segja að þetta sé bara ný tækni, og kann að vera að það megi til sanns vegar færa, en mér finnst að það sé eitthvað „óekta“ við málverk sem unnin eru eftir myndvörpu. Ég ætla því aldrei að eignast slíka, svo ég falli ekki í freistni. En ég er oft óhemju lengi að „dedúa“ við myndirnar, sumir segja of lengi, þær tapi hugsanlega einhverju við það. En ég geri mjög lítið af þessum „quick-sketches“, ég vil leggja meira í mínar myndir.

Örn morgunsvæfur — Jón í Ríkinu árrisull

Ég vakna oft um helgar klukkan fimm á morgnana, og fer þá að mála, mála þá oft fram undir sjö, átta í lotu. En þá verð ég yfirleitt að sýna einhverjum það sem ég hef verið að gera, ég hef mikla þörf fyrir það. Yfirleitt fer ég þá til hans Jóns Bárðarsonar nángranna míns, hann er forstjóri fyrir Ríkinu í Keflavík, en hann fæst við að mála eins og ég. Ég veit af honum á fótum, því hann vaknar svo snemma, og mér finnst óskaplega gott að geta sýnt honum það sem ég hef verið að gera.

Örn? — Jú, ég sýni honum mik-
ið myndir líka, en hann sefur

bara svo lengi frameftir, að hann er ekki vaknaður þegar við Jón erum að skoða morgunverkin.

Ég held að ekki geti verið mikið gaman að mála, ef enginn sæi það sem maður hefur gert. Þeir, sem segja að þeim sé alveg sama um hvað aðrir segja, þeir eru bara að ljúga til um tilfinningar sínar held ég.

Metnaðurinn úr íþróttunum

Já, metnaðinn hef ég kannski úr íþróttunum, það er rétt. Ef til vill er það metnaðurinn sem hefur gert þessa sýningu að veruleika. Það var hann Jónas Guðmundsson málari og rithöfundur, sem var alltaf að segja mér að

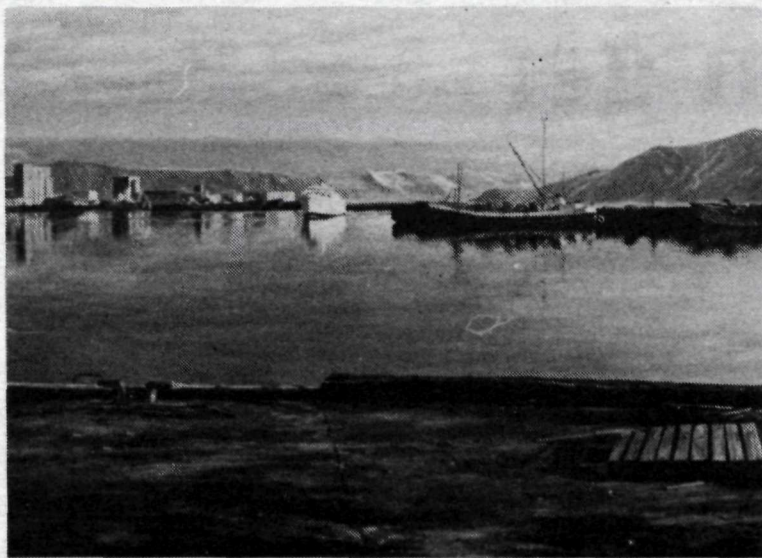

Úr Laugarnesi í Reykjavík — Esja í baksýn.

sækja um Kjarvalsstaði, og það fór svo að ég sendi inn bréf í vor. Ekki átti ég nú von á því að fá hér inni, en svo fór þó, og hér stend ég og get ekki annað.

Þú spyrð hvort erfitt hafi verið að hverfa úr sviðsljósinu eftir að hafa verið frægur íþróttamaður. Ég svara því neitandi, það var ekki erfitt, það kom bara af sjálfu sér, og nú er það ekki nema þegar gamlir vinir hittast, að menn fara að grobba af gömlum afrekum.

En þátttaka okkar í íþróttunum hafði bæði jákvæðar og neikvæðar hliðar seinna, þegar út í lífið var komið, og á meðan á „ævintýrinu“ stóð. Við höfum mætt velvild, því það hjálpar að vera þekktur, en um leið hefur sá

Morgunn við Reykjavíkurhöfn.

böggull fylgt skammri, að við höfum oft verið harðar dæmdir, fyrir ýmislegt sem við höfum gert eða höfum átt að hafa gert. Það hafa því bæði fylgt því kostir og gallar, að hafa náð langt á íþróttasviðinu hér áður fyrr.

Kjarval meiri en Picasso

Við göngum um sýninguna, og talið berst að uppáhaldsmálurum Hauks.

„Af gömlu meisturunum finnst mér Ásgrímur vera konungur íslenskra málara. Og svo náttúrulega Kjarval, hann er án efa einn mesti málari heims, hann var betri en Picasso finnst mér, það

máttu hafa eftir mér, og það hef ég lengi sagt. Kjarval var bara fæddur hér inn í einangrunina, en hinn var í stærra samfélagi.

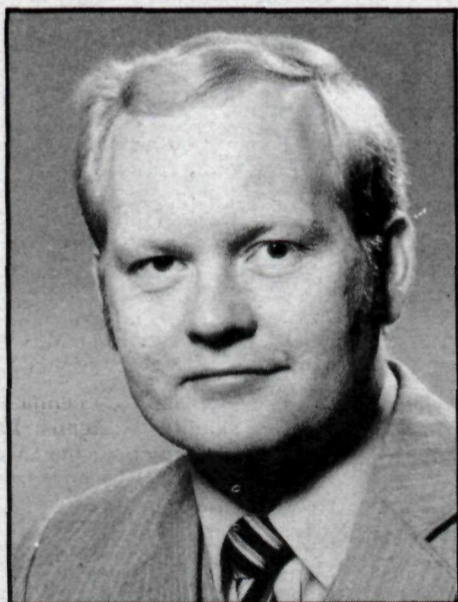
Ég get nefnt Kristínu Jónsdóttur, hún var frábær listamaður, einnig er ég mjög hrifinn af Jóni Engilberts. Af yngri málurum má nefna ýmsa, þar fer nú að vandast málið. Sverrir Haraldsson er ofsalegur málari. Ég hef alltaf haldið upp á Pétur Friðrik, ég er hrifinn af Baltasar, þannig mætti áfram telja. Ég var búinn að segja að ég hef ekki dálæti á abstrakt var það ekki?

Af erlendum mönnum gæti ég líka nefnt fjölmarga, mér detta þó einkum í hug þeir Andrew Wyeth og Winslov Homer, þeir eru góðir.“

sjást nú í fyrsta skipti.

„Já, þetta er sölusýning,“ segir Haukur, „þó talsvert af myndunum sé að vísu í einstaklingseigu. En hvort sem ég sel vel eða illa, þá mun ég eftir helgina halda áfram í tannlækningunum, það var aldrei ætlunin að gera þetta að ævistarfi, og það verður ekki nú. — Það getur þó verið gott að eiga þetta til góða þegar ellin sækir að.“

Þar með kvöddum við Kristján ljósmyndari Hauk, eldhressan og sprækan þrátt fyrir 30 klukkustunda vöku, enda „er það ekki vafamál, hvað sem gott og slæmt má segja um íþróttaiðkun okkar bræðranna, að góða heilsu höfum við að minnsta kosti haft upp úr kraftinu.“ Anders Hansen

Í prófkjöri minnum við á Markús Örn Antonsson

Hann er ötull og stefnufastur talsmaður Sjálfstæðisflokksins í borgarstjórn Reykjavíkur, fjölmiðlum og á öðrum opinberum vettvangi.

Markús Örn hefur mikla reynslu í meðferð borgarmála og glögga þekkingu á hagsmunamálum Reykvíkinga.

Markús Örn Antonsson, ritstjóri, Krummahólum 6.

Sjálfstæðisflokkurinn þarf á slíkum mönnum að halda.

Val þitt NÚ skiptir máli

Stuðningsmenn